

Oyun: Romeo ve Juliet

Yazan: William Shakespeare

Çeviren: Özdemir Nutku

ROMEO

Yarayla alay eder, yaralanmamış olan.

(Juliet yukarıda pencerede görülür)

Dur, şu pencereden süzülen ışık da ne?

Evet, orası doğru, Juliet de Güneşi!

Yüksel ey güzel güneş, öldür şu kıskanç Ay'ı,

Bak nasıl da sararıp soluvermiş Tanrıça kederden

Sen ondan daha güzelsin diye.

Kıskandığı için vazgeç ona bağlılıktan,

Sayrılı ve toydur bakirelik giysisi.

Soytarılar giyer bunu ancak

Sen çıkar bu giysileri, at üzerinden.

Kadınım benim, ah benim sevgilim bu!

Ne olur ah, bilseydin sevgilim olduğunu!

Konuşuyor, ama bir şey de demiyor;

Ne çıkar, anlatıyor ya gözleriyle

Karşılık vereceğim ben de!

Amma da yüzüzüm, konuştuğu ben değilim ki!

Tüm göklerin en güzel yıldızlarından ikisi,

Yalvarıyorlar onun gözlerine işleri olduğundan:

Biz dönünceye dek siz parıldayın diye.

Gözleri gökte olsaydı, yıldızlar da onun yüzünde,

Utandırırdı yıldızları yanaklarının parlaklığı,

Gün ışığının kandili utandırdığı gibi tıpkı.

Öyle parlak bir ışık ağlayan olurdu ki gözleri gökte,

Gece bitti sanarak kuşlar cıvıldaşır.

Bak, nasıl da dayamış yanağını eline !

Ah, eline giydiği eldiven olaydım da

Dokunaydım yanağına.

Konuşuyor.Ey parlak melek, konuş yine!

Sen, göz kamaştırıcı bir parlaklık veriyorsun geceye;

Cennetin kanatlı ulaşısın başımın üstünde,

Tıpkı ölümlülerin hayretle açılan gözlerine gördüğün gibi.

Tembel bulutlara binip uçarken o havanın kucağında,

Onu seyreden insanlar gibi hayranlıkla,

Öylece bakıyorum ben sana.